

Arrest

nr. 107 902 van 1 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 februari 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. DUCHATEAU en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 12 september 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 december 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 9 januari 2013 bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.4. Verzoekers dienden op 4 februari 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 12 februari 2013 beslissingen van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de genaamde (...)

geboren te (...), op (in) (...)

van nationaliteit: Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 04.02.2013

Overwegende dat betrokkene op 12.09.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 21.12.2012 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 04.02.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene ter staving van deze vluchtmotieven een bevestigingsbrief van een dorps hoofd en een bevestigingsbrief van de politie voorlegt, alsook Nederlandse vertalingen van beide brieven. Overwegende dat deze brieven handelen over feiten die 17 en 8 jaar geleden zouden hebben plaatsgevonden. Overwegende dat beide brieven een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen en bijgevolg bezwaarlijk als een nieuw element kunnen worden beschouwd. Overwegende dat beide brieven dan ook niet van die aard zijn dat ze de essentie van de beslissing van het CGVS bij zijn eerste asielaanvraag kunnen wijzigen. Overwegende dat betrokkene een envelop voorlegt waarin hij bovenstaande brieven zou hebben ontvangen. Overwegende dat deze envelop enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene zijn taskara en militair boekje voorlegt. Overwegende dat betrokkene beide documenten reeds voorlegde bij zijn vorige asielaanvraag en het CGVS betrokkene's identiteit niet betwist. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielp procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 15.01.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan tot nog toe geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde (...)

geboren te (...), op (in) (...)

van nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 04.02.2013

Overwegende dat betrokkene op 12.09.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 21.12.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 04.02.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst, Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft neergelegd. Overwegende dat deze asielaanvraag van haar echtgenoot op 12.02.2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing 'weigering in overwegingname'. Overwegende dat betrokkene haar taskara voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds voorlegde bij haar vorige asielaanvraag en het CGVS betrokkenes identiteit niet betwist. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 15.01.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan tot nog toe geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoekers te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de van vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun synthesememorie hun betoog dat gericht is tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissingen en de aangevoerde schending van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet langer aanhouden, waardoor zij afstand doen van deze argumenten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In hun synthesememorie voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel."

Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

"De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (RvSt, 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; RvSt 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; RvSt, 23 november 1965, Stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is

het een substantiële vormvereiste dat de motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Verzoekers hebben aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nieuwe informatie voorgelegd.

Het DVZ nam op 12.02.2013 de weigeringsbeslissing stellende dat de tweede asielaanvraag op initiële vluchtmotieven was gebaseerd en er geen nieuwe elementen werden aangevoerd, (stuk 1)

Verzoekers zijn echter van mening dat zij kunnen aanbrengen dat er ten aanzien van hen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat wanneer zij naar hun land van herkomst zouden terugkeren een reëel risico zouden lopen op ernstige schade en zij zich niet onder de bescherming van dat land kunnen of willen stellen wegens dat risico.

Een terugkeer naar het land van herkomst betekent voor verzoekers de onderwerping aan een permanente psychische en fysieke pijn, nu zij constant geconfronteerd worden met ernstige doodsbedreigingen en zowel voor hun eigen leven als voor dat van hun minderjarige kinderen vrezen.

In de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gesteld dat er geen elementen kunnen worden aangevoerd met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de asielaanvraag, hetgeen met klem wordt tegengesproken door verzoekers.

Omwille van hun gegronde vrees om te worden vermoord door de plaatselijke machthebber of zijn aanhangers hadden geen andere keuze dan zij samen met hun zoon en dochter de vlucht te nemen. Dat hun vluchtmotieven gebaseerd zijn op een werkelijke en vaststaande dreiging om van het leven te worden ontnomen wordt aangetoond door beide brieven d.d. 07.01.2013 en d.d. 09.01.2013 waarin wordt bevestigd dat het leven van verzoekers in gevaar is.

Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de beslissing d.d. 12.02.2013 dat voornoemde brieven geen afdoend bewijs vormen om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen en besluit op grond hiervan om de tweede asielaanvraag van verzoekers niet in overweging te nemen. De brieven zouden een gesolliciteerd karakter vertonen.

Enige nuancering is hier echter noodzakelijk. De brieven spreken inderdaad over een moordpartij op een vrouw en haar twee kinderen in de nazomer van 1996. Toch mag niet omwille van de datum van dit gruwelijke voorval worden besloten dat ieder dreigement zich enkel in het verleden heeft afgespeeld, nu de heer S.(...) juist door zijn tussenkomst in 1996 sindsdien ononderbroken wordt gevisieerd door de plaatselijke machthebbers.

De dreiging was immers zo reëel dat verzoekers samen met hun kinderen het land tijdelijk zijn ontvlucht naar Iran in de hoop daar uit het vizier van de plaatselijke machthebber te kunnen blijven.

Niets bleek echter minder waar te zijn, nu zij zelfs vanuit Iran in de gaten werden gehouden door de aanhangers van de commissaris te Balkh.

Toen verzoekers ontdekten dat de plaatselijke machthebber het niet alleen op de heer S.(...) had gemunt, maar dat ook zijn minderjarige zoon als doelwit werd beschouwd, besloten zij dat het noodzakelijk was ter bescherming van hun eigen leven en dat van hun kinderen om hun land van herkomst definitief te ontvluchten.

Hoewel verzoekers samen met hun minderjarige zoon en dochter reeds sinds september 2011 in België verblijven, vernemen zij tot op heden op regelmatige basis dat er in Balkh door de plaatselijke commissaris bij de bevolking inlichtingen worden ingewonnen over het gezin.

De oorzaak van de dreigementen ligt dan wel in het verleden, de permanent aanwezige vrees tot vervolging in hun land van herkomst vertoont tot op heden een actueel en dreigend karakter.

Verzoekers laten gelden dat uit voormelde documenten blijkt dat er een permanente bedreiging bestaat voor hun leven sinds het voorval in 1996, zodat dit verdient om te worden onderzocht hetgeen nu niet is gebeurd.

Een terugkeer naar het land van herkomst zal onvermijdelijk een nieuwe confrontatie met de machthebber of zijn aanhangers tot gevolg hebben. De schade zal niet te overzien zijn.

De plaatselijke machthebber is aanhanger van de Taliban. Hoewel het noordelijk deel van Afghanistan over het algemeen als betrekkelijk veilig wordt beschouwd, blijkt uit de media dat het er de laatste maanden weer zeer onrustig is. De bomaanslagen en overvallen duiden erop dat de Taliban in Balkh opnieuw actiever wordt, hetgeen het actuele karakter van de gegronde vrees van verzoekers voor het lopen van een reëel risico op ernstige schade des te meer aantoont.

Zowel de verschillende bomaanslagen als de reële dreiging voor verzoekers van represailles door aanhangers van de plaatselijke machthebber en de Taliban in het algemeen wegens tussenkomst in de moordpartij in de nazomer van 1996 vormen een dreigend en actueel gevaar voor verzoekers

Dat de door verzoekers aangehaalde gegevens wel degelijk blijken te geven van het bestaan van ernstige aanwijzingen van een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aldus artikel 51/8 van de

Vreemdelingenwet schendt; Door verzoekers de asielaanvraag te weigeren om in overweging te nemen en een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen schendt de Minister de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, nu vastgesteld wordt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier dient voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren, hetgeen in casu niet of niet voldoende is gebeurd, om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Aan de bestuursbeslissing dient een nauwgezette belangenafweging ten gronde te liggen. (Overzicht van Belgisch administratief recht, Mast, 15de druk, 1999, p 52)

Verzoeker vindt de gevraagde nauwgezetheid niet terug in de bestreden beslissing.

De beslissing werd genomen op basis van de overweging dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat wat er hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980. Verzoekers voeren aan dat de doodsb bedreigingen nog steeds actueel zijn en wijzen op een gegronde vrees voor vervolging.

Hierdoor heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid aan verzoekers niet de kans om de aangevoerde elementen ten gronde voor de CGVS te laten onderzoeken en hun verklaringen na te trekken.

Aldus is de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk te noemen.

Dat in de bestreden beslissing worden geschonden,

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

Het artikel 51/8 van de Wet van 15.12.1980,

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel,

Het aangevoerde middel is bijgevolg ernstig”

3.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107 624).

3.3. Het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft toen hij vaststelde dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens had aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet (cf. RvS 26 september 2005, nr. 149.347).

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.6. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,

Deze drie voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.7. In de eerste plaats wenst de Raad erop te wijzen dat in de bestreden beslissingen, in tegenstelling tot wat verzoekers suggereren in hun synthesememorie door hun initiële vluchtrelaas te herhalen, geen standpunt wordt ingenomen over de behoefte aan internationale bescherming van verzoekers. Er wordt slechts vastgesteld dat verzoekers bij hun tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens hebben aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan zelf niet nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

3.8. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers in hun middel de concrete motieven uit de bestreden beslissing die in hoofde van tweede verzoekster werd genomen ongemoeid laten en zich hoofdzakelijk

richten op de beoordeling van de stukken die door eerste verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag werden neergelegd. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker volgende documenten neerlegde: een handgeschreven brief met onderaan een blauwe en een zwarte stempel + vertaling, een handgeschreven brief met onderaan 7 vingerafdrukken + vertaling en een enveloppe met 3 Afghaanse postzegels verzonden door G. H. Verder legde eerste verzoeker zijn taskara en militair boekje voor. Eerste verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op 6 februari 2013 naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag het volgende: *“Ik heb twee documenten meegebracht om het probleem met mijn neef A.(...) K.(...) te bewijzen. Het betreft een brief van de politie en een brief van mijn dorpshef G.(...) A.(...). Ik heb beide documenten ook laten vertalen in het Nederlands. Verder heb ik niets toe te voegen.”*

3.9. In de eerste bestreden beslissing werd over de neergelegde documenten het volgende gesteld: *“(...) Overwegende dat betrokkene ter staving van deze vluchtmotieven een bevestigingsbrief van een dorpshef en een bevestigingsbrief van de politie voorlegt, alsook Nederlandse vertalingen van beide brieven. Overwegende dat deze brieven handelen over feiten die 17 en 8 jaar geleden zouden hebben plaatsgevonden. Overwegende dat beide brieven een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen en bijgevolg bezwaarlijk als een nieuw element kunnen worden beschouwd. Overwegende dat beide brieven dan ook niet van die aard zijn dat ze de essentie van de beslissing van het CGVS bij zijn eerste asielaanvraag kunnen wijzigen. Overwegende dat betrokkene een envelop voorlegt waarin hij bovenstaande brieven zou hebben ontvangen. Overwegende dat deze envelop enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene zijn taskara en militair boekje voorlegt. Overwegende dat betrokkene beide documenten reeds voorlegde bij zijn vorige asielaanvraag en het CGVS betrokkenes identiteit niet betwist.(...)”*

3.10. De bewijslast dat de bewijsmiddelen *“nieuwe gegevens”* uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ligt bij de verzoekende partijen (RvS 26 oktober 2006, nr. 163 610). Verzoekers beweren in hun middel dat, hoewel de brieven spreken over incidenten die zich in 1996 hebben voorgedaan, de vrees tot vervolging tot op heden actueel is. De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat deze brieven handelen over feiten die respectievelijk 17 en 8 jaar geleden zouden hebben plaatsgevonden, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris terecht kon oordelen dat zij geen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure.

3.11. Tevens wijst de Raad erop dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek -een onderzoek ten gronde- te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde (oud) artikel 50, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8), met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. De vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de neergelegde brieven *“een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen”*, wordt door verzoekers niet weerlegd, waardoor deze brieven bezwaarlijk als een *“ernstige aanwijzing”* kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3.12. Verzoekers hernemen hun initiële asielrelaas door te opperen dat de oorzaak van de dreigementen in het verleden ligt, maar dat zij ononderbroken worden gevisieerd door de plaatselijke machthebbers, dat zij daarom naar Iran zijn moeten vluchten maar dat ze ook daar in het oog werden gehouden en dat zij, na te hebben ontdekt dat ook hun minderjarige zoon als doelwit werd beschouwd, besloten hebben definitief te vluchten. Naar aanleiding van de eerste asielaanvraag van verzoekers had de commissaris-generaal echter besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (zie punt 1.2). In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld dat *“beide brieven dan ook niet van die aard zijn dat ze de essentie van de beslissing van het*

CGVS bij (hun) eerste asielaanvraag kunnen wijzigen”.

3.13. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van het geheel van de gedane vaststellingen te concluderen dat verzoekers bij hun huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens hebben aangebracht zoals bedoeld in artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3.14. Specifiek met betrekking tot de bevelscomponent waarmee de bestreden beslissingen gepaard gaan, uiten verzoekers in hun synthesesmemorie een aantal blote beweringen over psychische en fysieke pijn waarmee zichzelf en hun minderjarige kinderen geconfronteerd zouden worden bij een terugkeer naar hun land van herkomst, over bedreigingen door de plaatselijke machthebber die aanhanger is van de Taliban, over bomaanslagen en onrust in het noordelijk deel van Afghanistan. De Raad merkt op dat uit niets blijkt dat verzoekers deze elementen hadden aangebracht in het kader van hun tweede asielaanvraag waardoor verzoekers op grond hiervan geen motiveringsgebrek of onzorgvuldigheid kunnen aantonen in de bestreden beslissingen. De Raad kan op deze gegevens geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling immers dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)). Zoals hierboven reeds weergegeven (zie punt 3.8.), blijkt uit het administratief dossier dat eerste verzoeker uitdrukkelijk verklaarde, naast de twee neergelegde brieven, geen nieuwe elementen aan te brengen.

3.15. Er werd geen schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, noch van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden, waardoor geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel werd aangetoond. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

F. TAMBORIJN